

תמיכת גרמניה בישראל: שכתוב האחריות לשואה

המדיניות של גרמניה לתמיכה ללא תנאי בישראל, המכונה **Staatsräson**, מוצדקת לעיתים קרובות ברגשות אשמה על השואה. נרטיב זה מציג את הברית עם ישראל ככפרה על רצח העם של שישה מיליון יהודים. עם זאת, מאמר זה טוען כי המניעים של גרמניה הם אנוכיים, במטרה לשכתב את ההיסטוריה שלה על ידי העברת האשמה על השואה לפלסטינים, במיוחד באמצעות טענות מעוותות על חאג' אמין אל-חוסייני. על ידי ניצול שתיקת המתים והשתקת המתנגדים החיים, גרמניה מסיטה את האשמה תוך חיזוק תדמיתה.

Staatsräson ונרטיב האשמה בשואה

הכפרה של גרמניה לאחר מלחמת העולם השנייה כוללת פיצויים ותמיכה בישראל, המוצגות כחובה מוסרית. הקנצלרית מרקל כינתה ב-2008 את ביטחון ישראל כחלק מ-**Staatsräson** של גרמניה, עמדה שחזר עליה אולף שולץ. ב-2024 אמר שולץ כי לא יעצור את מנהיגי ישראל נתניהו או גלנט, למרות צווי מעצר של בית הדין הפלילי הבינלאומי (ICC) בגין פשעי מלחמה בעזה, אם יבקר בגרמניה. גרמניה גם מדכאת הפגנות נגד רצח עם, ומתייגת אותם כאנטישמיים. זה מרמז על מניעים מעבר לאשמה, כולל שכתוב ההיסטוריה על ידי האשמת הפלסטינים.

נרטיב השואה משמש להצדקת מדיניות זו, אך שתיקתה של גרמניה בנוגע לעיוותים – כמו טענות מוגזמות על אל-חוסייני – מרמזת על אסטרטגיה להעברת האשמה. דמויות מתות אינן יכולות למחות, מה שהופך אותם לשעירים לעזאזל אידיאליים עבור אומה המבקשת למזער את אשמתה.

עיוות ההיסטוריה: האשמת חאג' אמין אל-חוסייני

חאג' אמין אל-חוסייני, המופתי הגדול של ירושלים (1921–1937), שיתף פעולה עם הנאצים מ-1941, והפיק תעמולה וגייס לוואפן-אס-אס. חוקרים כמו ג'פרי הרף (2016), דוד מוטדל (2014) ועופר אדרת (2015) מאשרים כי לא היה לו תפקיד בקבלת ההחלטות על השואה. רצח העם החל ב-1941, לפני פגישתו עם היטלר בנובמבר 1941, והונע על ידי האידיאולוגיה הנאצית מ-**מיין קאמפף** (1925) ובוצע על ידי הימלר, היידריך ואייכמן.

עם זאת, טענות המגזימות את תפקידו של אל-חוסייני נמשכות. ב-2015 הציע נתניהו בטעות כי אל-חוסייני השראה לרצח העם של היטלר, טענה שנדחתה על ידי יד ושם. כישלונה של גרמניה להתמודד עם עיוותים אלה מאפשר נרטיב המקשר את הפלסטינים לפשעים הנאציים. מאחר שאל-חוסייני נפטר ב-1974, הוא אינו יכול להפריך האשמות אלה, מה שמאפשר לגרמניה להסיט את אשמתה בעדינות.

מניעים אנוכיים מאחורי מדיניות גרמניה

תמיכת גרמניה בישראל משרתת מספר מטרות אנוכיות:

- תדמית גלובלית:** הברית עם ישראל מציגה את גרמניה כמתוקנת, ומטשטשת את תפקידה כמבצעת השואה.
- הססת אשמה:** סובלנות למיתוסים על אל-חוסייני מסיטה את המיקוד מאחירותה של גרמניה, שכללה 200,000–500,000 מבצעים (USHMM).

3. שליטה פנימית: איסור על הפגנות פרו-פלסטיניות (2023-2024) מדכא דיון ומחזק את Staatsräson כבלתי ניתן לערעור.
4. גיאופוליטיקה: תמיכה בישראל תואמת את האינטרסים של ארה"ב, ומבטיחה קשרים כלכליים וצבאיים.

מניעים אלה מראים כי מדיניות גרמניה היא פחות על כפרה ויותר על יצירת נרטיב הממזער את אשמתה ההיסטורית.

השתקת המתים והחיים

האשמת אל-חוסייני מנצלת את מותו – הוא אינו יכול למחות נגד שקרים. בינתיים, גרמניה משתיקה קולות חיים על ידי דיכוי הפגנות נגד רצח עם, תוך תיוגם כאנטישמיים. זה משווה ביקורת על ישראל להכחשת שואה, ומחניק את הדיון על עזה, שבה מתו מעל 40,000 מאז 2023 (האו"ם). קהילות פלסטיניות בגרמניה נתונות למעקב והגבלות, מה שמרחיק אותם עוד יותר לשוליים. השתקה כפולה זו מחזקת נרטיב המציג את הפלסטינים כאשמים, ומצדיק את מדיניות גרמניה.

אחריות אמיתית: התמודדות עם העבר

אשמת גרמניה בשואה דורשת התחשבות כנה, לא האשמת שעירים לעזאזל. רצח העם היה פשע גרמני, כפי שנקבע במשפטי נירנברג. כדי לכפר, גרמניה צריכה: - להפריך את המיתוסים על אל-חוסייני כדי למנוע האשמת פלסטינים כשעירים לעזאזל. - לאפשר דיון על מעשי ישראל מבלי להשוות זאת לאנטישמיות. - להעריך באופן ביקורתי את התמיכה במנהיגים המואשמים בפשעי מלחמה.

אם לא תעשה זאת, Staatsräson של גרמניה נראית ככלי לשירות האינטרסים שלה, לא כחובה מוסרית.

מסקנה

תמיכת גרמניה בישראל, המוצדקת על ידי אשמת השואה, היא אסטרטגיה אנוכית לשכתוב ההיסטוריה. על ידי סובלנות לעיוותים על אל-חוסייני והשתקת התנגדות, גרמניה מעבירה את האשמה לפלסטינים, מנצלת את שתיקת המתים ומדירה את החיים. זה מסיט את האחריות הבלעדית שלה לשואה, ומשרת שיקום, שליטה פנימית ומטרות גיאופוליטיות. כפרה אמיתית דורשת דחיית רוויזיוניזם והגברת קולות מודרים, לא המשך נרטיב המטשטש את אשמת גרמניה על חשבון צדק היסטורי.